

I per molt que el sol es pongui, demà tornarà a sortir

«El poble lluitava i les institucions teatrejaven fins que van veure que la lluita del poble anava de debò» | «Amb el procés, la burgesia que governa ha aconseguit calmar les ànsies revolucionaries per tenir controlat el poble i fer-lo peça del taulell»

Persones concentrades davant del Parlament el 30 de gener a l'hora que s'hi havia de fer el debat d'investidura | Victor Serri

Un dia s'acaba. Milers de persones baixen cap a Barcelona. A prop del Parlament de la Generalitat de Catalunya. Espe-ançat's. Contents. Alegres. Disposats a donar suport a aquells que diuen escoltar-los. El sol finalment es pon, com cada dia, per l'oest. Canvien els sentiments per uns altres. Ningú entèn res. El poble no entén.

I així, molt dies viscuts. El poble viu i les institucions maten. No sabem res. La gent disposada a tot. A ser apallissats per les forces d'ocupació espanyoles amb tricorns i porres. El poble se li pon el sol un cop més i ningú sap per què el dia de la revolució ja porta masses nits.

Lleis, favors, tribunals, jutges, polítics, inhabilitacions, secretisme, despatxos i telèfons sonant. Tot un joc. Un joc on la revolució del poble no està convidada. El poble només està convidat a ser apallissat. A manifestar-se. A cridar. Plorar. Estimar i fins i tot odiar. El poble està convidat a gastar-se per ells, els que diuen dur la barca. En el fons, el poble no té res, perquè no deixen que faci res, només actuar.

Deien que la transversalitat governava. No és cert. Només sentim noms concrets. Mas, Puigdemont, Junqueras, Rovira, Jordis, Forcadell, Torrent... Encara no ho han entès. Pensàvem

que era Espanya que no ho entenia, però no, nosaltres tampoc. Deixarem pondre el sol per la por. La por a tatxar un altre nom de la llista perquè no som capaços de tirar endavant. Endavant, endavant, com diu el poble. Endavant.

Pensàvem que el punt de no retorn ja l'havíem travessat, però no. Estarem tots retallant caretes de cartró d'un líder polític. Allò que condemnàvem, la santificació dels líders. Hem caigut al parany. Aquell parany que uns volien evitar i m'atreveixo a dir «volíem». Tornem a la situació de veure com van els tribunals, de jugar al tacticisme polític que juga la dreta i els poders factics. Allò que els *lobbies* estan acostumats a fer. Allò que els liberalistes estan acostumats a fer, «nedar i guardar la roba» amb una habilitat increïble que mai el poble podrà fer.

Però suposo que la democràcia representativa té aquest problema i els «líders polítics» veuen la seva posició ferma per poder fer sempre el que vulguin amb la condició de ser el suposat líder de tot el poble.

Totes les revolucions del món han tingut uns temps llargs i per suposat uns líders. Però no sé si massa gent ha mirat els líders de les revolucions del món i de les més modernes. Diria que no.

Tots els líders eren davant del poble. Just davant. Ni més ni menys. El primer a caure. El primer a rebre el cop. El primer a donar la vida i l'honorabilitat. Lenin, Gandhi, Martin Luther King, Nelson Mandela... El poble era darrere d'ells. El poble els seguia perquè veien que aquests estaven disposats a fer el que calgui perquè creien que allò, allò pel que lluitaven, per la revolució que ells defensaven era el que els feia sentir vius de debò, la seva feina, el seu patiment diari, la seva força no era l'egocentrisme propi, sinó veure que darrera seu tenien un seguici de gent, però tampoc tenim això. Tenim només menxevics que parlen però com no, no fan res. Els citen a declarar i hi van amb el cap cot o fugen a l'estranger i esperen que les persones els segueixin amb els ulls tapats quan tenen la capacitat monetària per viure tota la seva vida lluny de la lluita.

És la veritat. Dura, però és la que és.

El poble lluitava i les institucions teatrejaven fins que van veure que la lluita del poble anava de debò. Que una porra no feia arronsar les cames a ningú i que la lluita seguia. El poble ara, està absolutament sol davant del govern d'Espanya. Completament sol, ja ningú que digui ser un suposat líder polític pot venir a dir res.

S'ha post el sol, però demà tornarà a sortir i allà hi serem tots, des de la nostra petita parcel·la fent la resistència que sabem fer en el nostre dia a dia.

La gran burgesia governa. Mitjançant el patriotisme ranci catalanista que s'ha abanderat l'independentisme després de la pressió del poble, la burgesia catalana ha enganyat les classes populars de Catalunya, igual que han fet CiU i el Tripartit. Amb el procés, la burgesia que governa ha aconseguit calmar les ànsies revolucionaries per tenir controlat el poble i fer-lo peça del taulell i fer que les classes populars esdevinguin aliats d'aquells que durant anys els han manipulat de qualsevol manera pel nom de Catalunya o pel nom de qualsevol altre.

Es va fer fora a Artur Mas per demostrar que el poble podia fer ell, sense ningú més que la seva pròpia existència.

Sols el poble salva el poble. Volem i volarem i per molt que els anhels i les ales a vegades no funcionin, sabem que demà tornarà a sortir el sol i que la feina que tenim és a cada cantonada, esperant-nos. Allà on anem, amb aquell qui parlem, amb aquells que estimem.

Si més no, tenim exemples de minories que van arrossegar l'altre part del poble, com a Rússia a principis del segle XX on els bolxevics eren molt minoria fins que no van enderrocar el tsar i van arrossegar la societat.

I si no, demà tornarà a sortir el sol i això que podrem seguir tenint.